

Londres, St. Martin in the Fields i els anglicans

Dv, 16/07/2010 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Diumenge passat - el dia de la final del mundial de futbol- em trobava a Londres, assistint a un Congrés professional. Motivada tant per la història musical del seu cor com per les ganes de celebrar el diumenge vaig anar a la celebració de l'eucaristia a [St. Martin in the Fields. L'Accademy of St. Martin in the Fields](#) va ser fundada l'any 1950 per Sir Neville Marriner, però l'església de St. Martin ja tenia llavors una gran tradició coral.

L'Església pertany a la comunió anglicana, i es troba a Trafalgar Square, al bell centre de Londres. És una Església no molt gran, amb una gran lluminositat, parets clares d'un gòtic tardà molt estilitzat. Un gran orgue i els característics bancs i pupitres de les esglésies anglicanes on trobes fulls de cants, l'ordre de la celebració... tot ben referit i indicat perquè qualsevol -habituat o no -pugui seguir la celebració.

A l'arribada, amb un pèl de retard, m'acull a l'entrada una senyora que m'adreça pel lateral per a que pugui seure en un banc sense molestar als que ja han començat a viure el servei religiós. Quan sento el cor cantar, amb veus netes, fresques, que omplen la nau, lentament intento moure'm al banc per a veure-hi millor. Inmediatament una noia molt amable s'enretira. S'adona que no sóc dels habituals i que allò m'impresiona i m'emociona. L'homilia, des del pulpit, -el text del bon samarità, exactament com nosaltres- està treballada, no oblida als pobres del nostre món, té moments simpàtics on tota la comunitatriu.

A l'hora de la comunió, decideixo anar a combregar. La música, que fa tant fàcil la pregària, l'experiència d'una comunitat viva i el dolor per la història de les divisions estèrils de l' Església m'hi empènyen. Una altra voluntària indica a cada banc quan ha de passar a combregar, amb les dues espècies. En aquell moment el Cor comença l'[Ubi Caritas de Duruflé](#), d'una gran bellesa, i que va enregistrar a casa nostra la [Capella i l'Escolania de Montserrat](#). I penso que Déu deu haver triat la música per a aquell moment... "on hi ha caritat i amor...".

Acabem i la noia del meu costat em proposa d'unir-me al cafè que fan tota la comunitat després de l'Eucaristia; li agraeixo i li explico que és el meu únic dia per visitar Londres, que soc catòlica de Barcelona i que ha estat una bellíssima experiència compartir amb ells la celebració del diumenge.

El mateix explico a la sortida a un ministre i una ministressa, ella acabada d'ordenar feia molt poc. Em desitgen sort per la final del Mundial... que omplirà aquella nit de crits i de banderes espanyoles, amb tota mena d'infortunats gestos, la mateixa plaça en la que em trobo.

Com sempre que ets fora de casa, allò viscut t'ajuda a pensar, reflexionar, estimar allò de casa. La litúrgia és un espai d'acollida i d'evangelització fonamental. Pels qui són creients i ens visiten, com ha estat el meu cas a Londres, i per a aquells que sense ser-ho o trobant-se en la frontera, participen d'una celebració. Uns quants gestos em van impressionar a St. Martin:

-l'acollida a l'entrada, feta per un o més laics que expliquen què s'està fent, donen

els textos i la música de la celebració i conviden a entrar.

-la consciència per part de qualsevol membre de la comunitat de que cal acollir a qui entra: convidar a cafè, adreçar-se al que no coneixem, per vèncer l'anonimat de les nostres ciutats, però també per anar més enllà d'un concepte privat de la fe. Amb algú que passa per la porta de qualsevol de les nostres esglésies tenim quelcom a compartir.

-com a les parròquies franceses, els celebrants, els concelebrants , revestits, saluden tots els assistents a la sortida del temple. Coneguts o no, en un espai d'acollida humana no interessada.

Segur que a moltes de les nostres parròquies això es du a terme. Tant de bo es pugués ampliar a les grans Esglésies, Catedrals, llocs emblemàtics de la nostra cultura i del nostre Art, visitades per tanta gent que comparteix amb nosaltres la celebració de la fe.

Això també és un signe de sana laïcitat: la sana identitat i la sana acollida de l'altre.